

Impresii de calatorie in Coreea (2)

de *Mihai Fulger* Cand ma gandesc la Pusan, primul cuvânt care-mi vine în minte este „grandoare”. Nu este vorba, însa, de o grandoare de tip vechi (ca în Viena, de pilda), ci de una de tip nou. Asa cum l-am cunoscut eu anul acesta, Pusan este o metropola ultramoderna, cu nenumarati zgarie-nori standardizati, giganti de otel si sticla, impozante complexe comerciale si rezidentiale. Pe scurt, un paradis al arhitecturii postmoderne, în care se construieste constant, în ritm accelerat. Cele mai „traditionale” locuri pe care le-am vazut în Pusan au fost cheiul de unde am luat feribotul si piata de peste Jagalchi, despre care am scris data trecuta, deoarece orasul nu are un „centru vechi”, cum ne-am obisnuit sa gasim în Europa Occidentala. Exista o explicatie istorica: la fel ca majoritatea oraselor din Sud, Pusan a fost distrus, în cea mai mare parte, în timpul Razboiului din Coreea, ca urmare a invaziei armatei din Nord. În acest caz, în asa-numitul „perimetru Pusan” s-au dat lupte crancene în august si septembrie 1950, pana la debarcarea americana de la Incheon. Tinând cont si de ambitia, entuziasmul si harnicia locuitorilor sai, actuala infatisare, în perpetua schimbare, a orasului este absolut normala. Iata ce panorama aveam de la geamul camerei în care am stat:

Pe plaja Haeundae (dupa cum spuneam, considerata cea mai frumoasa a tarii) am vazut destui oameni veniti la plaja. Nu e de mirare, atât timp cât, la mijlocul lunii octombrie, vremea mi s-a parut cam ca în iunie la noi. Pe perioada Festivalului, pe bucată de plaja din împrejurimile sediului, așa-numitul „Pavilion PIFF”, s-au înșirat corturile multor companii participante (la Pusan se desfășoară și cea mai importantă Piață de Film Asiatic), așa încât privelistea m-a făcut să mă gândesc la Festivalul de la Cannes:

Tot aici, maiestria si migala – pe care le asociem deseori nu doar cu coreenii, ci cu asiatici in general – s-au concretizat in trei chipuri sculptate in nisip, trei portrete ale celor mai cunoscute vedete feminine participante la editia de anul acesta a Festivalului. De la stanga la dreapta in imagine, acestea sunt Aishwarya Rai (India), Kim Ji-mi (Coreea) si Juliette Binoche (Franta).

Ar trebui sa va spun cateva cuvinte despre Kim Ji-mi (sau Jimi Kim), pentru ca este o foarte mare actrita coreeana, insa foarte putin cunoscuta la noi. Banuiesc ca n-ati vazut nici un film cu ea, deoarece ultimul ei rol important de cinema dateaza din 1992. Insa, incepand din 1957 (pe cand avea doar 17 ani), Kim Ji-mi a aparut in cateva sute de filme (numarul lor difera de la o sursa la alta, ajungand pana la 700). Dupa cum ni se spune in catalogul Festivalului, ea „a domnit peste industria cinematografica din Coreea ca regina si razboinica”. O actrita plina de har, care a devenit legendara, si, in acelasi timp, un model de frumusetate pentru coreeni (chiar si acum), ea traieste de ani buni in Los Angeles, de unde a fost adusa la Pusan. In cadrul Festivalului, ei i s-a dedicat un program special, in cadrul retrospectivei cinematografiei nationale, si o carte, sugestiv intitulata **All that She Allows: Star, Actress and Jimi Kim**. La PIFF 2010, ea a fost invitatul Festivalului despre care s-a vorbit cel mai mult. Daca-i gasiti filmele, nu le ocoliti!

P.S. Am fost intrebat aici ce stiu coreenii despre romani si despre Romania. Pot sa spun ca mai toti au invatat la scoala despre Nadia Comaneci, pe care o considera un model de perfectiune (nu doar in sport). Dupa cum mi-a spus un prieten din Seul, coreenii o compara pe Nadia, gratie primei note de 10 din istoria gimnasticii, cu multiubita lor Kim Yu-na, in prezent patinatoarea numarul 1 a lumii. Din cate banuiesc, Ceausescu este mult mai cunoscut in Nord (apropo, zilele acestea n-ar strica sa vedeti la cinema **Autobiografia lui Nicolae Ceausescu**, film continand secvente dintr-o vizita sideranta a dictatorului roman in tara lui Kim Ir-sen). Si, daca am ajuns la filme, coreenii care activeaza in industria cinematografica – si nu doar ei – au vazut multe dintre productiile de succes ale Noului Cinema Romanesc (si la PIFF 2010 au fost prezentate trei filme, in sectiunea „World Cinema”), ba chiar ne invidieaza pentru boom-ul cinematic din ultimii ani. Mai ales ca regizorii lor nu au castigat atat de multe premii internationale importante (in primul rand la Cannes) ca ai nostri. Mai multe, in materialul viitor...